

Obsah:

Co pokvete v květnu?.....	1
Výtah z jednání staršovstva 4. 4. 2024.....	2
Rozhodnutí o budoucím duchovním vedení dejvického sboru.....	2
Jirka Hlavsa 80.....	4
Jak žijeme: sestra Hana Palcová.....	5
Narozeninový pozdrav.....	11
Koláčování III.....	14
Kalendář na květen 2024.....	16

Co pokvete v květnu?

Lidové pranostiky praví: březen – za kamna vlezem, duben – ještě tam budem, máj – vyženem kozy v háj.

Letos to ale vypadá trochu jinak... Na sklonku března, o velikonočním víkendu, mnozí vytáhli kraťasy, letní šaty a sandály. Aby ne, teplota se vyšplhala dost nad dvacet stupňů Celsia a všude vybuchlo jaro. My, pyloví alergici, jsme pár dnů nevěděli, jestli dřív slzet, smrkat nebo sípat, mě ale zachraňoval pohled na kvetoucí magnólie, kvůli kterým jsem ochotná vydržet i útok bříz a jim podobných.

Pak rozkvetly i sakury, tedy slivoně. To už byl sice duben, ale i tak si člověk říkal, jestli to není nějak brzy? A co teprve, když rozkvetly i šeríky... Na sociálních sítích se žertovalo o tom, že na 1. máje nebudou mít zamilovaní pod čím se líbat a do průvodů že taky nebude co vzít.

Jenže najednou bylo po legraci, teploty spadly zpět k nule nebo dokonce pod ni, známí vinaři mi psali, že jim mráz zničil asi 70% očekávané letošní sklizně, další posílali fotky, jak pálí ve vinohradech ohně ve snaze křehké květy alespoň trochu ochránit. Na meruňky se letos asi také těšit nemůžeme. A ten, kdo už uložil sezónní oblečení a vytáhl to jarní a letní, má najednou pravdu, když říká, že nemá, co na sebe.

Milé čtenářstvo, tohle všechno víte, respektive zažíváte stejně, jako já, proč tedy věnovat vrtochům počasí ještě úvodník?

Mám za to, že ty prudké změny si naši pozornost zaslouží. Stejně jako změna klimatu, stav přírody kolem nás a stav Stvoření vůbec. Den Země se sice připomíná už v dubnu (letos v pondělí 22. 4.), to však neznamená,

že pak Zemi a ochranu životního prostředí máme odsunout ze zřetele. 18. května budeme slavit ekumenickou bohoslužbu za krajinu na Sedleckých skalách. I to je jedna z příležitostí, jak si krajinu a naši provázanost s ní připomenout. Ale ne jediná, mějme ji na paměti při každodenním rozhodování o tom, co a odkud si koupit, při pouštění kohoutků s vodou, při výběru mezi masitým a bezmasým jídlem i v mnoha dalších situacích. A taky v modlitbě. Jednu z nové knížky Marty Sedláčkové a Radky Včelné, Vzhůru srdce, najdete níže.

Saša Jacobea

Výtah z jednání staršovstva 4. 4. 2024

- ohlédnutí za velikonočním týdnem
- v případě hostů za kazatelnu je třeba to připomenout v ohláškách předem i o aktuální neděli, u budoucích výpomocných kazatelů zdůraznit, že se jedná o „zkušební“ bohoslužby
- příprava mimořádných setkání staršovstva 5. - 6. 4.
- schválen termín koncertu Evangswingu 26. 5. 2024
- schválen dar sboru ČCE v Teplicích 25 000,- Kč na základě jejich prosby
- příprava nového fungování skupiny „pomoc“ místo dosavadní podoby Křesťanské služby – rozesílání gratulací bude koordinovat I. Hellerová, nadále se gratulace nebudou osobně doručovat, ale budou předávány ve sboru, případně poslány poštou
- informace o letních sborových aktivitách (tábor dětí, sborová dovolená)
- informace o setkání opatrovnické rady L. Mejsnarové a farářek s veřejným opatrovníkem a zástupci domova v Sulické.

Příští řádná porada staršovstva: 2. 5. 2024 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Saše Jacobea či Janu Maškovi (ideálně e-mailem).

Rozhodnutí o budoucím duchovním vedení dejvického sboru

Jak pravděpodobně alespoň někteří víte, v sobotu 6. dubna se staršovstvo

našeho sboru sešlo ke své mimořádné schůzi. Na programu byl jediný bod, totiž rozhodnutí o výši farářského úvazku v Dejvicích po 31. srpnu 2025. Toho dne skončí povolání naší druhé faráčky Magdalény Trgalové, která po 7 letech působení v našem sboru se hodlá věnovat kaplanské práci v Diakonii a v nemocnici, a na prodloužení úvazku v Dejvicích sboru neaspiruje. Samozřejmě nešlo pouze o to, s jakým farářským úvazkem budeme v budoucnosti počítat, ale mnohem šířeji o promýšlení budoucího fungování a směřování dejvického sboru.

O tom presbyteři přemýšlejí už od prázdnin, otázka byla pravidelně nastolována na řádných schůzích staršovstva, ale bylo zřejmé, že jí je třeba věnovat soustředěnou práci a že právě nyní je nejvyšší čas se rozhodnout. Ku pomoci jsme jako moderátora rozhovoru přizvali bratra Filipa Šimonovského, který přispěl i svým pohledem zvenčí. Jednání jsme věnovali přes 6 hodin čistého času, kdy bylo možno vážít nejrůznější aspekty a důsledky našeho rozhodování. Bylo zřejmé, že případné snížení farářské kapacity nutně vyvolá změny v zaběhnutém fungování sboru, ať již půjde o zapojení laiků a větší spoléhání na naše výpomocné kazatele, nebo o fungování jednotlivých setkání v týdnu. Připomeňme, že již při povolání současného farářského týmu staršovstvo vyjádřilo přání, aby do sboru vnesl nové podněty. To samozřejmě nebylo možné hned po příchodu sestry Saši Jacobea do Dejvic, ale když se s námi dnes již sžila, přichází správný čas na změny.

Jednání bylo dělné, ale rozhodování náročné, jak je vidět i z výsledku konečného tajného hlasování, ke kterému byli přizváni i náhradníci staršovstva. Sedm z nás se přiklonilo k tomu, že od září 2025 budou mít Dejvice pouze jednu faráčku, se všemi důsledky, které to přinese. Šestice hlasujících by dala přednost pokračovat v dalších 6 letech s 1 ½ farářským úvazkem, s tím, že v tom případě musíme bezodkladně začít s hledáním vhodného kandidáta. Výsledek hlasování 7:6 je sice těsný, ale platný, a je třeba, abychom využili čas, kdy Magda Trgalová ještě bude s námi, k intenzivnímu promýšlení, jak s Boží pomocí dál.

Jan Mašek

Jirka Hlavsa 80

Sešli jsme se rodina,
tak to vždycky začíná.
Máme dneska slavný den,
před řadou let narozen.

Třetí z bráchů Hlavců dětí,
Moh' bys dlouho vyprávěti.
O své pouti životní,
kterous prošel stovky dní.

Vzpomínka se u mě váže,
na krásný dům hranic strážě.
Chodil jsem tam, ještě malý,
s vláčky jsme si tenkrát hráli.

Strýček Jarka pro nás hrál,
skrz loutky k nám promlouval.
Stali jsme se kamarádi,
v Dynamu jsme byli rádi.

++

Turistika, táboření,
nic lepšího pro nás není.
U Studánky družina,
tam náš skauting začíná.

Ve Svojšíně tábory,
komunistům navzdory.
Z kluků rostou junáci,
Hadži má nás na práci.

Jirka tvrdě zvládá školy,
strana nic mu nepovolí.
Po všech bojích přišel mír,
je tu strojný inženýr.

Ve Weishauptu dobře vědí,
koho koupit, kdo jim sedí.
A tak Jirka našel práci,
ve které se dodnes ztrácí.

S Jelkou mají děti párek,
od Boha to krásný dárek.
Prostě řádná rodina,
všechno hezké začíná.

Jenže čas je běžec rychlý,
další roky hbitě přišly.
Přes cestu Ti stojí šraňky
a Ty koukáš do občanky.

Je to hrůza, tolik let
můžeš plakat, závidět.
A jako štěstí na pouti,
přišli z Plzně oldskauti.

Je to radost, náplň milá,
vrací se Ti stará síla.
Tak ať se daří, ať je lépe,
ať na louce kvítí kvete.
Slunce ať Ti sílu dává,
Mnoga ljeta, šťastná, zdravá!

Složil a přednesl Vladimír Břejcha – Apa

Jak žijeme: sestra Hana Palcová

Se sestrou Hanou Palcovou byla radost si povídat. Je výborná vypravěčka. Mluvila plynule a její životní příběhy se krásně poslouchaly, až jsem zapomněla na fotografování. Sešly jsme se tedy o několik dní později v jedné kavárně „jen“ na tu fotografii. Byly z toho další dvě hodiny zajímavého rozhovoru.

Původ, rodina

Narodila jsem se starším rodičům. Tátovi bylo 48 let a mámě 40. Měla jsem už starší sestru (Mirjam). Mezi námi je větší věkový rozdíl, já byla pro ni malá. Našly jsme se v až dospělosti.

Táta byl katolík z Moravy, po I. válce vystoupil z církve. Nakonec usoudil, že evangelíci nejsou špatní, rozhodl se proto nechat nás pokřtít u evangelíků. Mě křtil pan farář Miroslav Krejčí

z kostela U Salvátora v Praze I. Chodíval také k nám domů, oddával U Salvátora i Mirjam. Kázal i ve Wuchterlově ulici, kam jsem chodila do sboru a měla to tam ráda. Nedaleko, na nám. Svobody jsem chodila do školy, kam chodila i Mirjam.

Studium, manželství, zaměstnání

Po čase se mi víra v Pána Boha, i když jsem se snažila, zdála být odtažitá od denního života. Pak jsem nastoupila na vysokou školu, začala jsem studovat sociologii a psychologii na UK. Na univerzitě nám pořád vnucovali marxismus.

Vdala jsem se už v prvním ročníku studia. Když se nám narodil syn, dali jsme ho pokřtít v katolickém kostele, protože manžel byl katolík. Kamarádili jsme se s komtesou Ernestinou Baillet de Latour z jihočeského Radenína, která se stala jeho kmotrou. Pokřtěn byl jako Lukáš Johan – hraběnka Johanna byla matka komtesy Ernestiny.

Oba s manželem jsme studovali a měli dítě – nastaly problémy s bydlením. Manžel měl kamaráda, který mu dal klíč od jedné místnosti + společné WC a koupelna na chodbě, ale platilo se málo. V té místnosti jsme měli stůl, sofa, dvě křesla a klavír, kde jsme si udělali police, ve kterých byly hrnky, talířky, apod. Měli jsme i škopek na mytí a také dvouvařič. Na obědy jsme chodili i s naším klučíkem do studentské menzy. Nestrádali jsme.

Mezitím mi umřel táta, já dostávala dávky na ošacení a pak stipendium. Později jsme bydleli s mojí nevlastní matkou v třípokojovém bytě.

Manžel byl scénický výtvarník a dostal nabídku do Činoherního studia v Ústí nad Labem. Tam se tehdy sešli přední čeští herci a režiséři, například Jaroslav Chundela, Evald Schorm, Leoš Suchařípa, Juraj Herz a herci Karel Heřmánek, Jiří Bartoška, Pavel Zedníček, Zdeněk Dušek a další. Manžela to velmi bavilo, i když dojížděl z Prahy do Ústí.

Ve škole nám řekli, že se to naše studium bude dělit na sociologii rodiny a na marx-leninizmus. Mě strčili k jednomu marxistovi, měla jsem být jeho asistentkou - marxismus jako pole neorané a my ho měli objevovat. Chvilku jsem počkala, měla jsem malé dítě, vymluvila jsem se na něj

a skončila jsem tam. Hledala jsem si práci a kamarádka mě přesvědčila, že nejlepší je pracovat jako kurátorka pro cikánské obyvatelstvo. Zpočátku se mi moc nechtělo, ale byli tam výborní mladí lidé z různých oborů Karlovy Univerzity. Zabývali jsme se tím docela vážně. Cikáni mi říkali „paní prokurátorko“. Byli jsme mladí, neodrazovali jsme je, oni zas v nás viděli nástroj, jak pro sebe získat výhody. Dělali jsme s nimi výlety, různé kurzy. Patřili jsme pod Správu sociálních služeb Ministerstva vnitra.

Rodiny často žily v sílených podmínkách. Každý z nás měl svůj obvod, kde jsme zjišťovali, jak žijí – nebylo to lehké. Já měla Prahu 1 a Prahu 2. Byly tam rodiny, které žily za hrozných podmínek. Když neplatily, vypli jim elektrickou energii, vodu. Bydlely například ve sklepě nebo i ve světlíku, svítily si kahanem, bez elektřiny, topení. Nešlo to hlavně s dětmi, které chodily do školy. Vymohla jsem jedné rodině kvůli dětem byt v Žitné. Oni se tam nastěhovali, byli rádi a já byla pro ně za hrdinku. Od nadřízených se na mne ale snesly hromy – blesky, protože v tom domě bydlel nějaký poslanec a cikáni dělali nepořádek. Různých příhod jsem měla spoustu, ale nikdy jsem se nebála a nikdy se mi nic nestalo.

Charta 77

Přišel rok 1977 a čtyři moji kolegové podepsali Chartu 77. Vyslyšali nás, já oponovala, že to byli dobří pracovníci. Ptali jsme se, co máme říct cikánům, že ti kolegové už pro ně nepracují. Jejich odpověď byla: „Řekněte jim, že podepsali Chartu 77“. My jsme to udělali – napsali jsme to na dveře, ale cikáni vůbec nevěděli, co to charta je, tak jsme jim to vysvětlovali. Oni to chtěli říct svým tátům, a že půjdou za ně bojovat na Hrad. My jsme pak zjistili, že jsme sledovaní. Mně naznačili, že bude dobře, když odejdu.

Někdo mi řekl, že cestovatel Jiří Hanzelka hledá někoho, kdo by mu uspořádal rozsáhlou knihovnu. Dostala jsem na něj kontakt, navštívila ho, povídali jsme si, hlavně o politice – on už tehdy byl signatářem Charty 77. Mimo jiné mi při tom věnoval knížku, která měla vyjít v samizdatu „Ceylon, ráj bez andělů“. Nakonec jsme usoudili, že potřebuje někoho s knihovnickým vzděláním. S Jiřím Hanzelkou jsme se pak viděli až po mnoha letech na jeho statku v jižních Čechách.

Poté jsem pracovala v Hutnickém institutu. Někdo z disidentů mi řekl, abych tam šla. Hned na začátku jsem řekla, že mám špatný kádrový posudek. Odpověděli mi: „My to uneseme“. Měli jsme za úkol zjistit, proč není česká ocel dost kvalitní. Vypracovali jsme tedy dotazník, se kterým jsme chodili po kladenských hutích a zjišťovali vzdělání zaměstnanců a hlavně jejich šéfů. Ti lidé se pak obávali, aby se někam nedostaly informace, že nejsou pro své funkce dostatečně kompetentní. Přestalo mě to bavit.

Přešla jsem tedy do jednoho kulturního domu – moje vzdělání jim dávalo naději, že jim pomohu naplnit sály, protože ty hlouposti, které nabízeli, málokoho dobrovolně zlákaly.

Záhy mi přišla obsílka na policii do Čkalovy ulice. Manželovi jsem řekla, že si беру zubní kartáček pro případ, že si mě tam nechají; v opačném případě půjdu nakoupit. Vzala jsem si pětistovku, jediné peníze, co jsme tehdy vůbec doma měli, a dala ji do občanky. Přišla jsem na policii, chtěli legitimaci, dala jsem jim ji, aniž bych si vzpomněla, že tam mám peníze. Vyšetřovatelé si mysleli, že je to úplatek. Zeptali se: „Tolik?“ Vyšetřovali mě dva – hodný a zlý. Zlý vyhrožoval, hodný, že se domluvíme. Zeptali se mne, zda mám ráda svoji práci, že bych totiž, když nebudu spolupracovat, o ni mohla přijít. Myslela jsem na kolegy – chartisty, ale v té době jsem už s cikány nepracovala, takže mi bylo jedno, jestli o tuto práci mám přijít. Stále jsem ale nevěděla, o co těm slídlům jde. Pak přišla otázka: „Co takhle Jiří Hanzelka?“ Tak jsem říkala, že Hanzelka se mnou pro cikány nepracuje. Pak na mě zlý vyhrkl: „Co Ceylon ráj bez andělů?“ Bylo mi konečně jasné, proč mě předvolali, protože mě zachytili na odposlouchávacím zařízení u pana Hanzelky. Celé delší vyšetřování pak zakončil zlý: „Máte kluka a on nemusí přijít domů ze školy“. Já: „Proč by nepřišel?“ On: „Mohlo by ho něco přejet.“

Nic jsem neříkala a oni nemohli k ničemu dospět. Nakonec mi řekli, abych jim všechno říkala a dala vědět, když se něco dozvím. Podepsat mi nic nedali a tak jsem šla nakoupit.

Doma jsem řekla, že to, čím mi vyhrožovali, je svinstvo a rozhodli jsme se, že odjedeme.

To už byla jiná kapitola.

Cesta za svobodou

Neodjížděli jsme všichni najednou a ani do jedné země. Předposlední den platnosti manželovy výjezdní doložky odjel do Dánska a já se synem na druhý den do Rakouska, kdy začala platit moje výjezdní doložka. Do té doby byl Lukáš u babičky v jižních Čechách. Poslední noc jsem nespala ve svém bytě, bála jsem se. Byla jsem u kamarádky a ráno jsem jela vyzvednout Lukáše do Soběslavi. Bylo mu devět let. Byly zrovna Vánoce, u babičky byly děti, Lukášovi bratřenci. O našem odjezdu věděla jen ona, moje sestra a kolegyně chartistka, u které jsem tu noc spala. Lukáše jsme musely s babičkou těžce přesvědčovat, aby se mnou šel na nějaký výlet. Byla to těžká cesta. Ze Soběslavi jsme museli vlakem do Plané nad Lužnicí, kde nám navazoval vlak Windobona do Vídně. Výpravčí na nádraží nám poradil, abychom nastoupili do prvního vozu, že další vozy na hranicích odpojí. Mladý voják, který se samopalem hlídal vlak, nás tam nechtěl pustit. Nakonec jsme se s pomocí výpravčího do vlaku dostali. Sotva jsem vešla dovnitř, vrhly se na mě dvě uniformované ženské, strhávaly ze mě šaty, musela jsem otevřít kufřík, všechno prohrabaly, ale nenašly nic, co by je zajímalo. Na hranicích další vagony kromě našeho opravdu odpojili, my jsme však pokračovali do Rakouska.

Manžel jel do Dánska. Žel, špatně jsme si odjezd naplánovali na svátky. Přátelé ho čekali v Kodani, on tam jel vystavovat své obrazy. Zavedli ho na úřad, tam bylo zavřeno, měli otevřít až po Novém roce. Se svým průvodcem šel na úřad až ve všední den. Úředník se rozčiloval, že přišel pozdě a vízum do Rakouska mu nechtěl dát, ať si požádá o azyl. Manžel o azyl v Dánsku žádat nechtěl, protože chtěl do Rakouska za námi. Zamotalo se to. Vše jsem řekla kamarádce, u které jsme ve Vídni bydleli. Její tatínek, pan Englander se znal s Brunem Kreiskym (v šedesátých letech byl ministrem zahraničí Rakouska). Řekla jsem mu, že je problém, jak dostat manžela do Rakouska. Šli jsme na Ministerstvo zahraničí a pan Englander mi poté řekl, že je vše vyřízeno, že pověřený úředník ministerstva vyrozumí rakouskou ambasádu v Kodani, aby manželovi vydala vízum do Rakouska. Hned jsem manželovi volala, že je vše na

dobré cestě. Od té doby Milan chodil každý den na vyslanectví v Kodani a vízum pořád nebylo. Problém byl, že on musel do určitého data z Dánska odjet, jinak hrozilo, že ho Dánové deportují zpět do Československa. Termín už se blížil a vízum pořád nebylo. Pan Englander šel znova na Ministerstvo zahraničí zjistit, co se děje. Vše se vysvětlilo. Zaměstnanec, který měl vízum vyřadit, měl dovolenou, byly Vánoce. Hned posílali kabelogram do Kodaně, aby vízum bylo okamžitě vyřízené. A bylo!

Společně jsme pak čekali na vstupní vízum do USA. Dočkali jsme se a v roce 1980 jsme přiletěli do New Yorku. Všude vlály prapory. Bylo 4. července, kdy Američané slaví svátek nezávislosti.

Pobyt v USA

Na Floridě jsme měli známého univerzitního profesora a jeho manželka se postarala, že jsme měli hned práci. Opravovali jsme dům, uklízeli – bylo to náročné, navíc bylo horko a my jezdili na kolech. V domě, kde jsme bydleli, nebyla klimatizace. Asi měsíc jsme pracovali, měli jsme peníze a koupili si auto Ford Falcon. Můj muž ho miloval, nicméně asi za dva roky jsme ho prodali zpět původnímu majiteli.

Milan dostal práci na Univerzitě v Gainesville. Pak jsme se stěhovali do Tamy – já jako žačka, sociologie, angličtina a můj muž jako profesor. Lukáš chodil do školy. Po dalších peripetiích Milan dostal nabídku na Univerzitu do Illinois, kde opět učil na divadelní katedře a já si dělala PhD. na katedře komunikace.

V rámci programu jsme se učili o krátkovlnných rozhlasových stanicích. Vyučující profesor mluvil o BBC, Deutche Welle, Free Europe a o Voice of America – Hlasu Ameriky; jak ta rádia fungují technicky, finančně, apod. Hlas Ameriky měl centrum ve Washingtonu. Napadlo mě v něm pracovat a pomáhat tak mým kolegům disidentům a všeobecně i této zemi vymanit se z uzurpátorského režimu. Do Hlasu Ameriky jsem napsala, pak zavolala do redakce českého vysílání, že by mě ta práce zajímala. Dostala jsem příznivou odpověď, ale musela jsem udělat přijímací zkoušky. Ty sestávaly z překladu, napsání příběhu, přečtení textu – vše se

nahrálo a poslalo do Washingtonu. Zkoušky jsem udělala, mohla jsem nastoupit. Celé přijímací řízení trvalo dva roky. Navíc mě museli doporučit tři lidi. Do Hlasu Ameriky jsem nastoupila, přestěhovala jsem se z Illinois do Washingtonu. Lukáš dochodil školu do prázdnin a Milan učil v Illinois ještě rok. Já jsem si najala byt, nejdříve s Lukášem, pak přijel za námi i manžel. Byla jsem tam deset let. Od roku 1986 do roku 1996.

Nová kapitola – návrat do České republiky

Po roce 1990 jsem jezdila od Hlasu Ameriky i do Čech. Hned v roce 1990 se v New Yorku na NYU konala velká oslava ukončení totalitního režimu. Byla to konference o slovanské literatuře, kam jsem jela jako reportérka Hlasu Ameriky. Sjeli se tam zakázaní spisovatelé i překladatelé z ČSR i z různých zemí. Mezi jinými přijeli manželé Škvoreckých, básník Allen Ginsberg, Milan Uhde, Martin Magor Jirous, František Stárek, Karel Steigerwald, Karel Hvizďala a byl tam i štáb z České televize vedený produkčním Karlem Hynie.

On mi později psal do USA, že by se mnou rád spolupracoval. Dopadlo to tak, že jsme se s manželem přestěhovali zpět do Prahy a já jsem nastoupila do dokumentární skupiny Karla Hynie.

Můj muž začal učit na Divadelní fakultě na scénografii a udělal si i doktorát. Později se rozhodl pro návrat i náš syn, který tam v té době ještě zůstal. Teď vyučuje angličtinu. Také mám vnučku a vnuka.

Už jedenáct let jsem vdova, manžel umřel v roce 2013.

Ve Washingtonu je krásná ekumenická katedrála, kam jsem často chodívala. Doma jsem ale tady, v dejvickém sboru, kam jsem se vrátila.

Závěrem

V životě jsou pro mě zásadně důležité dvě věci: láska a svoboda.

Děkuji za rozhovor.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Narozeninový pozdrav

S radostí se dozvídám, jak se zaběhla slavnostní sborová setkávání u příležitosti významných kulatých narozenin či jiných výročí sborových členů.

Sbor vnímám ve dvou rovinách:

- jednak v té interpersonální, ve vzájemném vztahu s jednotlivými členy, s nimiž jsem se mohla seznámit – kterých bohužel postupně ubývá,
- vedle toho i v rovině symbolistní, obecné, kterou vnímám personifikovaně, jako jakýsi celistvý živý organismus, který je řízen pravidly, která nás jednotlivce přesahují a významně přispívají k naší životní síle a opravdovosti.

Během těch sedmdesáti let v dejvickém sboru mi ve vzpomínkách vyvstávají i jednotlivé etapy sborového života spolu s jednotlivými faráři a jejich odraz i v mém osobním životě. A byly v mém životě i některá úskalí, kdy mi bylo vědomí příslušnosti k této symbolistně vnímané komunitě velikou posilou – a dokonce – prostřednictvím jednotlivých členů sboru významnou podporou.

Tento rok – spolu s některými soukmenovci – očekávám také své osmdesáté narozeniny. Žel – vzhledem k pohybovým následkům úrazu v autobusu před devíti lety - si nemohu návštěvu ve sboru dopřát. Proto bych Vás ráda všechny co nejsrdečněji pozdravila alespoň takto: myslím na Vás a raduji se s Vámi se všemi, neboť se stále cítím součástí dejvického sboru. Jsem za vynikající ozvučení sborové místnosti a možnosti být na dálku přítomna i bohoslužbám Petru Hejlovi velice vděčná.

K mým šedesátým narozeninám mi Hudcovi poslali krásné přání a vybrali nádherný verš: *Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nepadl, neboť měl základy na skále. (Mt 7, 25)* - Moc si toho vážím.

Ti z Vás, kteří mne budou chtít osobně doma pozdravit, jsou předem srdečně vítáni! Pokud mi napíšete a budete mít zájem, můžete pro připomínku obdržet zkrácenou esej jedné oblasti mého života. Kontakt na mne najdete na nástěnce.

Vaše Jaroslava Slánská

Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.
(Žalm 104)

Ekologická sekce České křesťanské akademie
ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím,
OS na ochranu památek v Dolních Chabrech
a městskou částí Praha-Suchdol

**Vás srdečně zvou
na již sedmnáctou**

Ekumenickou bohoslužbu za krajinu

v sobotu
18. května 2024 v 15 hodin
na levém břehu Vltavy,
na zahradě
na Sedleckých skalách

Pout' na bohoslužbu

začíná u kostela Stětí sv. Jana Křtitele

v Dolních Chabrech v 11 hodin a pokračuje
pěšky krajinou se zastávkami.

Prohlídka kostela možná již od **10 hodin**.

Při bohoslužbě v 15 hodin

kázáním poslouží **Saša Jacobea**, farářka sboru
Českobratrské církve evangelické v Praze Dejvicích.
Účast přislíbili duchovní z dalších církví.

Po bohoslužbě (cca 15.45)

besedu na téma **Malíři na cestách** uvedou **Dr. David Hradil** a **RNDr. Janka Hradilová** z Akademické laboratorie
materiálového výzkumu maliřských děl ALMA.

*Jak souvisí složení barev s uměleckou invencí a nakolik je
naopak ovlivněno místem, dobou a okolnostmi? Jak poznat
původ anonymního obrazu ze složení pigmentů a odkud
je staří mistři brali? Cesty malířů a maliřských materiálů se
proplétají. Příroda není jen zdrojem inspirace, ale je vlastním
tělem barev – brouci, květiny, barevné horniny a minerály.*

Bohoslužba se koná jako obvykle na zahradě na Sedleckých skalách
(GPS 50°08'22.1"N 14°23'32.4"E) nedaleko žlutě značené cesty
ze Suchdola do Roztok. • Pohodlně po rovině (cca 15–20 minut chůze)
je místo dosažitelné ze zastávek MHD v Praze-Suchdole (Budovec 147,
Kamýčká 107, 147). • Je možné také strmě vystoupat od železniční
zastávky Praha-Sedlec nebo od přívozu v Sedlci.

Více na www.drahan.chabry.cz
nebo facebook.com/EkologickaSekceCKA

Koncert 1. Roku české hudby 2024

Kaple sv. Václava v Praze - Suchbátka,
pondělí 27. května 2024 v 19:30

A NYNÍ SLYŠ

Účinkují
smíšený sbor **Naši pěvci**, sbm. **Lydie Hárteřlová**
Lucie Nováková - varhany

Na programu
J. D. Zelenka, B. M. Černohorský, F. I. Tůma, A. Dvořák,
P. Eben, M. Hejř

Projekt finančně podpořila
MČ Praha 6

Koláčování III

Na počátku dubna jsme společně prožili další ročník Koláčování. Každý se na výnosu 6 110,- Kč na potřeby sboru podílel podle své chuti. 15 sester a bratří přispělo sladkým i slaným pečivem, 4 členové sboru připravili v JAK stoly k prodeji, 5 sester a Lotka prodávaly pečivo a všichni přítomní nakupovali, plnili přinesené krabičky, nakládali si plné talíře a vychutnávali pečivo společně u kávy.

Členky mládeže se podílely na prodeji, seznamte se s jejich postřehy: Jak že se člověk dostane k prodávání koláčů? Docela jednoduše: jde v neděli do kostela a na chvilku se zastaví v předsálí s jinou mládežnicí. Za pár chvil už stojí za pultem s lopatičkou a táckem v ruce.

Při Koláčování vládla veselá nálada jak mezi námi za pultem, tak mezi nakupujícími. To mělo někdy za následek trochu chaosu, který se ale díky otevřenosti a férovosti obou stran snad vždy vyřešil. Stalo se nám, že jeden nakupující, jakmile dostal do ruky koláč, si to namířil místo k pokladně k východu. Incident, pokud si dobře pamatuju, však s pomocí externistky skončil pro pokladničku šťastně.

Jako největší problém se nakonec ukázalo málo opakování matematiky 2. až 3. třídy nebo snad absence kalkulačky. „Cože, 50 minus 35 není 25?!“ „Nene, to je 15.“ Z toho plyne ponaučení, že se vyplatí si do kostela brát i třeba kalkulačku. Jeden totiž nikdy neví.

Maruška Gallusová

V neděli 7. 4. jsme ve po bohoslužbách nadšeně "Koláčovali". Mnoho sester a bratří obětavě napeklo výborné sladké i slané pochoutky, které jsme s dalšími dobrovolníky prodávali ke kávě a čaji. Všechno proběhlo skvěle, někteří si nakupovali i na doma... Rychle se vyprodávalo. Pro ukázkou zmíním sestru Aničku Hejlovou, která udělala výborný jahodový koláč snad z celého kila jahod a když přišla svůj výtvar ochutnat zjistila, že nezbyl jediný kousek:))

Výtěžek z celé akce bude využit na potřeby našeho sboru a všem kdo se zapojili patří velký dík!

Aloisie Trgalová

Na podzim se těšíme na další ročník.

Jana Cihlová

Kalendář na květen 2024

Bohoslužby 9:30	5. 5. VP	M. Trgalová
odkaz na on-line	12. 5. VP	S. Jacobea
vysílání najdete zde:	19. 5. VP	S. Jacobea, neděle svatodušní
dejvice.evangelnet.cz/ line-vysilani	26. 5.	S. Jacobea, neděle trojiční – rodinná
	2. 6. VP	M. Trgalová

Přímý odkaz na YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2H8Ik-Fw

Náboženství děti (5 - 11)	pátek 15:30-16:30
Mládež (13+)	čtvrtek 18:30-20:00
Děti + rodiče	čtvrtek 16. 5. 9:30-11:00
X-cátníci	úterý 14. 5. od 19h, téma: „Potřebuje křesťan církev / může být křesťan bez církve?“
Naši pěvci	středa 18:30-20:30
Zpívání Diakonie Stodůlky	pátek 9:15-10:15
Obcování	pondělí 20. 5. v 19:00
Biblická hodina	úterý 15:30-16:30
Klub poznávání	čtvrtek 9. 5. v 9:30, M. Trgalová: Pouť do Compostelly
Staršovstvo	čtvrtek 2. 5. v 19:00
Ostatní	sobota 18. 5. ekumenická bohoslužba za krajinu (od 15:00, Sedlecké skály) 23. - 25. 5. II. zasedání 36. synodu ČCE (Praha) neděle 26. 5. koncert Evangswing pondělí 27. 5. koncert Naši pěvci (od 19:30, kaple sv. Václava, Suchdol)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 19. 05. 2024.
Číslo vyjde 26. 05. 2024.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Libeň, tel.: 730 196 658 (večer), henychova@atlas.cz
Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár=101, Jeronýmova jednota=102, personální fond=103